

คำวินิจฉัยของ นายสุวิทย์ ธีรพงษ์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๔๗/๒๕๕๕

วันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๕

เรื่อง พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเอร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๓๐ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ มาตรา ๕๐ มาตรา ๕๗ และมาตรา ๘๗ หรือไม่

ศาลแพ่งธนบุรีส่งคำร้องของผู้ร้อง (บริษัท พงษ์ศิริชัย ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด กับพวก) ซึ่งเป็นจำเลย ในคดีหมายเลขดำที่ ๕๘๒๓/๒๕๕๓ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ผู้ร้องยื่นคำร้องว่า

๑. ผู้ร้อง ประกอบด้วย บริษัท พงษ์ศิริชัย ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด ที่ ๑ นายพิชัย จงสฤษดิ์หวัง ที่ ๒ และนางบุญพร้อม จงสฤษดิ์หวัง ที่ ๓ ถูกกองทุนรวมแกมมาแคปปิตอล จัดการโดยบริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุนรวม วรรณ จำกัด เป็นโจทก์ ยื่นฟ้องต่อศาลแพ่งธนบุรี ขอให้เกี่ยวกับการโอนสิทธิเรียกร้อง กู้ยืมเงิน รับสภาพหนี้ และค่าประกัน

๒. ผู้ร้องทั้งสามในฐานะจำเลยยื่นคำให้การปฏิเสธฟ้องของโจทก์ และเห็นว่า การที่รัฐออกพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยเจตนาให้ประโยชน์แก่คนกลุ่มหนึ่ง และผลักการะผลเสียให้แก่อีกผู้หนึ่ง โดยไร้มูลฐานความผิดใดๆ ที่จะนำมาอ้างได้ เป็นการออกกฎหมายที่มีได้ตั้งอยู่บนพื้นฐานแห่งความยุติธรรม ก่อให้เกิดการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม เพราะเหตุสถานะของบุคคลและฐานะทางเศรษฐกิจ ส่งเสริมให้เกิดการกดขี่ขูดรีด เอารัดเอาเปรียบผู้บริโภค และสร้างความไม่เป็นธรรมในสังคม จึงขัดกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ มาตรา ๕๐ มาตรา ๕๗ และมาตรา ๘๗

ผู้ร้องเห็นว่า พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเอร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ และประกาศนาคาการแห่งประเทศไทยที่ออกตามความในพระราชบัญญัติดังกล่าวเป็นบทบัญญัติที่ส่งเสริมให้เกิดการทุจริต กดขี่ขูดรีด เอารัดเอาเปรียบประชาชนและผู้บริโภค เป็นกฎหมายที่ก่อให้เกิดการผูกขาดตัดตอนทางเศรษฐกิจ และก่อให้เกิดการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม จึงขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ มาตรา ๕๐ มาตรา ๕๗ และมาตรา ๘๗

LIRT

๓. ผู้ร้องยื่นคำร้องต่อศาลแพ่งธนบุรี รวม ๒ ฉบับ ได้แย้งว่า พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเออร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ เป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ก่อให้เกิดการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม เพราะเหตุสถานะของบุคคล และฐานะทางเศรษฐกิจทำให้เกิดการกดขี่ขูดรีด เอารัดเอาเปรียบประชาชนและผู้บริโภค และการผูกขาดตัดตอนทางเศรษฐกิจ ซึ่งเป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ศาลต้องใช้บังคับแก่คดีนี้ และยังไม่เคยมีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวข้องกับบทบัญญัตินี้มาก่อน จึงขอให้ศาลแพ่งธนบุรีส่งคำโต้แย้งให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณา วินิจฉัยว่าพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ฯ มาตรา ๓๐ ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ มาตรา ๕๐ มาตรา ๕๗ และมาตรา ๘๗ หรือไม่

พิเคราะห์แล้ว ประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยมีว่า พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเออร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๓๐ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ มาตรา ๕๐ มาตรา ๕๗ และมาตรา ๘๗ หรือไม่

ศาลรัฐธรรมนูญได้วินิจฉัยไว้ในคำวินิจฉัยที่ ๔๕/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๔๕ ว่า พระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ มาตรา ๑๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๒ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ มาตรา ๕๐ มาตรา ๕๗ และมาตรา ๘๗

พระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๔ บัญญัติว่า ธนาคารแห่งประเทศไทยมีอำนาจกำหนดให้ธนาคารพาณิชย์ปฏิบัติในเรื่องดังต่อไปนี้

- (๑) ดอกเบี้ยที่ธนาคารพาณิชย์อาจจ่ายได้
- (๒) ดอกเบี้ยหรือส่วนลดที่ธนาคารพาณิชย์อาจเรียกได้

ฯลฯ

และพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเออร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๓๐ บัญญัติว่า ธนาคารแห่งประเทศไทยด้วยความเห็นชอบของรัฐมนตรีมีอำนาจกำหนดให้บริษัทเงินทุนปฏิบัติในเรื่องดังต่อไปนี้

- (๑) ดอกเบี้ยหรือส่วนลดที่บริษัทเงินทุนอาจจ่ายได้ในการกู้ยืมเงินหรือรับเงินจากประชาชน
- (๒) ดอกเบี้ยหรือส่วนลดที่บริษัทเงินทุนอาจเรียกได้

ฯลฯ

LIRT

มาตราดังกล่าวของทั้งสองพระราชบัญญัติมีข้อความตรงกัน ต่างกันแต่เพียงว่า มาตรา ๑๔ ของพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ ฯ ใช้คำว่า “ธนาคารพาณิชย์” แต่มาตรา ๓๐ ของพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ฯ ใช้คำว่า “บริษัทเงินทุน” ซึ่งต่างก็เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด เหมือนกันแสดงให้เห็นว่ามาตราดังกล่าวของทั้งสองพระราชบัญญัติมีวัตถุประสงค์ เจตนารมณ์อย่างเดียวกัน และมีความหมายเหมือนกัน

ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงมีความเห็นเหมือนเดิมตามนัยคำวินิจฉัยที่ ๔๕/๒๕๕๕ ของศาลรัฐธรรมนูญว่า พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ฯ มาตรา ๓๐ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ มาตรา ๕๐ มาตรา ๕๗ และมาตรา ๘๗ เพราะพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ฯ มาตรา ๓๐ เป็นบทบัญญัติที่ให้อำนาจธนาคารแห่งประเทศไทยในการกำหนดให้บริษัทเงินทุนปฏิบัติเกี่ยวกับเรื่อง ดอกเบี้ยเพื่อให้บริษัทเงินทุนใช้นั่งกับกับประชาชนทั่วไป ส่วนรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ มุ่งให้ความคุ้มครอง สิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทยโดยเสมอกัน มาตรา ๕๐ มุ่งให้ความคุ้มครองเสรีภาพในการประกอบกิจการ มาตรา ๕๗ วางหลักในการคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค และมาตรา ๘๗ เป็นบทบัญญัติแนวนโยบาย พื้นฐานของรัฐ ดังนั้นพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ฯ มาตรา ๓๐ จึงมิได้บัญญัติเกี่ยวกับ รัฐธรรมนูญมาตราดังกล่าวแต่อย่างใด

ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเออร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๓๐ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ มาตรา ๕๐ มาตรา ๕๗ และมาตรา ๘๗

นายสุวิทย์ ชีรพงษ์
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ